

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 608

гр. Враца, 28.11.2022 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в закрито заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Евгения Г. Симеонова

Членове: Пенка П. Петрова
Калин Тр. Тодоров

като разгледа докладваното от Евгения Г. Симеонова Въззивно частно
гражданско дело № 20221400500506 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 274, ал. 1, т. 2 вр. чл.121 ГПК.

Образувано е по частна жалба вх. № 16313/07.11.2022 г., подадена от
Д. М. С. от гр.***, против Определение № 1644/28.10.2022 г. по гр. дело №
2968/2022 г. по описа на Районен съд-Враца, с което производството е
прекратено и делото е изпратено по подсъдност на Районен съд – Пловдив.

В жалбата са изложени аргументи, че при определянето на
подсъдността в конкретния случай е приложима разпоредбата на чл.114 ГПК,
според която работникът може да предяви иск срещу работодателя си и по
мястото, където обичайно полага своя труд. Според жалбоподателя,
законодателят не е обвързал тази възможност с конкретен работодател. Не
оспорва, че е полагал труд при ответника на територията на гр.Пловдив, но
счита, че обичайното място, където полага труд всеки работник, е мястото,
където живее, а постоянният и настоящият му адрес е в гр.Враца, поради
което компетентен да разгледа спора е Районен съд-Враца.

Претендира се отмяна на обжалвания акт и връщане на делото на ВРС
за продължаване на съдопроизводствените действия.

Към жалбата са приложени удостоверение за постоянен адрес и
удостоверение за настоящ адрес на Д. М. С..

В срока по чл. 276, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор от насрещната
страна – "АЙГЕР ИНЖЕНЕРИНГ" ООД, гр.Пловдив, чрез пълномощника
адв.М. П., в който се оспорва основателността на жалбата.

Навеждат се доводи, че обжалваното определение е валидно,
допустимо и правилно. Посочва се, че между страните не се спори, че мястото
на полагане на труд по съществуващото между страните трудово
правоотношение е гр.Пловдив, което обстоятелство не се оспорва от ищеца и
се установява от приложенията по делото трудов договор.

Прави се искане обжалваното определение да бъде поставено като
правилно и законосъобразно и на ответника да бъдат присъдени разноси за

настоящото производство, съгласно представен договор за правна защита и съдействие, преводно нареждане и списък по чл.80 ГПК.

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл. 275, ал. 1 от ГПК, от лице с правен интерес и срещу обжалваем съдебен акт по смисъла на чл.121 ГПК.

Разгледана по същество, частната жалба е неоснователна при следните съображения:

Производството по гр. дело № 2968/2022 г. по описа на РС-Враца е образувано по предявени от Д. М. С., ЕГН *****, с адрес: гр.***, срещу "АЙГЕР ИНЖЕНЕРИНГ" ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.***, обективно кумулативно съединени искове с правно основания чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 3, вр. чл. 225 КТ и чл. 224 КТ за признаване за незаконно извършено уволнение и отмяната му, заплащане на обезщетение за оставане без работа, заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът е депозирал отговор на исковата молба, в който е направил възражение по чл. 119, ал. 3 от ГПК, като е изложил аргументи за неподсъдност на настоящия спор пред РС-Враца и е направил искане за прекратяване на производството и изпращането му за разглеждане от РС-Пловдив.

С Определение № 1644/28.10.2022 г. по гр. дело № 2968/2022 г. по описа на ВРС е прекратено производството и делото е изпратено по подсъдност на Районен съд – Пловдив. Изложени са мотиви, че страните са били в трудово правоотношение, но ищецът не може да се позовава на чл.114 ГПК, тъй като от представения трудов договор е видно, че ищецът е работил в производствена база на ответника в гр.Пловдив, при което следва да бъде приложена общата подсъдност по чл.108 ГПК и делото да бъде изпратено на съда, в чийто район се намира седалището на ответното дружество.

Настоящият съдебен състав намира така постановеното определение по подсъдността за правилно и законосъобразно.

Според общия принцип, залегнал в разпоредбите на чл.105 и чл.108, ал.1 ГПК, искът се предявява пред съда, в района на който е постоянният адрес на ответника-физическо лице или седалището на ответника-юридическо лице. Това общо правило относно местната подсъдност може да бъде преодоляно при наличието на възможност за изборна местна подсъдност, при която ищецът по свой избор може да предяви иска си и пред съд, който не е компетентен да разгледа спора по правилата на общата местна подсъдност. Разпоредбата на чл.114 ГПК установява възможност за избор на икономически по-слабата страна по трудовия спор, а именно – на ищеца-работник/служител да предяви иск срещу работодателя си и пред съда, в чийто район е мястото, където ищецът обичайно полага своя труд. От тази изборна местна подсъдност ищецът-работник/служител може да се възползва единствено ако предяви иска си пред съда по мястото на обичайното полагане на своя труд и само когато то е различно от седалището на работодателя му. Ако по делото се установи, че тази специална териториална привръзка не е налице, т. е. обичайното местопологане на труда не е в друг съдебен район, различен от този по седалището на работодателя, разпоредбата на чл. 114 от ГПК е неприложима и при своевременно направено възражение от ответника или при служебно повдигане на въпроса от съда, следва да се приложат

общите правила за подсъдността.

В случая ищецът Д. М. С. е предявил искове по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т.3, вр. чл. 225 КТ и чл.224 КТ пред РС-Враца, без да обосновава избраната подсъдност с излагане на някакви фактически твърдения относно мястото, на което обичайно е полагал труд по спорното трудово правоотношение. От съдържанието на обстоятелствената част на исквата молба се установява, че основанието на исквата претенция е трудов спор. Мястото на работа е задължителен реквизит на трудовия договор и като такъв - следва да бъде уговорено писмено между страните, съгласно правилата на чл. 62, ал. 1 КТ и чл. 66, ал. 1, т. 1 КТ. Това е мястото, където работникът или служителят ще изпълнява трудовите си задължения. Доколкото с договора не е уговорено друго по предоставяне на работната сила, работникът или служителят не може едностранно да променя мястото на престирание на труда. В този смисъл при определено с трудовия договор място на работа работникът не може да поддържа, че мястото, където обичайно полага своя труд, е различно от посоченото с трудовия договор, за да избере подсъдност по чл. 114 от ГПК (в този смисъл – *Определение № 685 от 10.12.2009 г. по ч.гр.д.№ 682/09 г. на ВКС, III г.о.; Определение № 18 от 14.01.2016 г. по ч.гр.д.№ 36/2016 г. на ВКС, IV г.о. и др.*). Видно от приложения към исквата молба трудов договор № 345/25.10.2021 г., между страните е уговорено място на работа – производствена база, находяща се на *** в гр.Пловдив, т.е. мястото, на което е следвало да бъде полаган труд по договора, съвпада със седалището на работодателя, при което е приложимо общото правило за подсъдността по чл.108 ГПК.

В жалбата са наведени доводи, че разпоредбата на чл.114 ГПК не обвързва изборната подсъдност с конкретен работодател и обичайното място на полагане на труд по смисъла на тази норма е мястото, където живее работника. Не съществува спор в теорията и практиката, че изключенията от общата подсъдност не могат да се прилагат разширително и няма предвидена правна възможност за изключение от чл. 105, съответно чл. 108, ал. 1 ГПК по трудови спорове, освен в хипотезата на чл. 114 ГПК и договорно определена подсъдност по имуществен трудовоправен спор /чл. 117, ал.2, вр. ал. 3 ГПК/, поради което работникът не може да упражни право да определи местна подсъдност по своето местожителство (в този смисъл – *Определение № 565 от 24.07.2012 г. по ч.гр.д.№ 319/2012 г. на ВКС, IV г.о.; Определение № 281 от 21.06.2019 г. по ч.гр.д.№ 2163 /2019 г.на ВКС, III г.о. и др.*).

В обобщение настоящият съдебен състав приема, че ответникът законосъобразно и в срока по чл.119, ал.3 вр. чл.131 ГПК е упражнил правото си да възрази относно местната подсъдност, както и че РС-Враца правилно е определил местната подсъдност съобразно общата разпоредба на чл.108 ГПК и е постановил делото да се изпрати по компетентност на РС-Пловдив, поради което обжалваното определение по подсъдността следва да бъде потвърдено.

Независимо от изхода на настоящото частно въззивно производство, респ. – на процесуалноправния спор между страните относно местната подсъдност на делото, настоящата инстанция не следва да се произнася по претенцията за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение, своевременно направена от ответното дружество с отговора на частната жалба. Това е така, защото настоящото определение не съставлява акт, с

който приключва делото в съответната инстанция, по смисъла на чл. 81 ГПК. Разглеждането на делото продължава пред РС-Пловдив, съгласно изложеното по-горе в мотивите, който е компетентен с финализиращия съдебен акт да се произнесе и по тази претенция за разноски, съобразно изхода на материалноправния спор по делото (в този смисъл – виж *Определение № 60337 от 29.10.2021 г. по ч. гр. д. № 3912/2021 г. на ВКС, IV г. о.*).

Водим от горното, Врачанският окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 1644/28.10.2022 г. по гр. дело № 2968/2022 г. по описа на Районен съд-Враца, с което производството е прекратено и делото е изпратено по подсъдност на Районен съд - Пловдив.

Определението подлежи на обжалване в условията на чл.274, ал.3, т.1 ГПК с частна жалба пред ВКС на РБ в едноседмичен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____